

over Tangenterne. Som en Bjergtagen, der hører sin Hjembys fjerne Klokker ringe, sad han med endnu halvt slumrende Bevidsthed og lod Øjet hvile paa disse hvide, smukke Skygehaender; og da de under en Pavse i Musikstykket toges fra Tangenterne og sænkedes ned i Skødet, gled hans Blik uvilkaarlig op over Frøken Ragnhilds slanke Arme og hengav sig til Betragtning af hendes Nakke, hvorfra det egernrøde Haar var strøget bort for at samles i en Snegl over Issen. Han sad en Stund fortabt i Beundring for dette Haar og denne Nakke, fulgte i Tanker Halsens Linjer opefter og henryktes af hendes venstre Øre, hvis fine, gennemsigtige Brusk fik et koralrødt Skær fra det bagvedstaaende Klaverlys. Men pludselig vaagnede han til Bevidsthed . . . Under skamfuld Forvirring strøg han sig med bægge Hænder gennem Haaret, og saasnart Musikstykket var tilende, rejste han sig. Han følte sig ilde; han vilde hjem.

Temmelig hovedkulds tog han Afsked og befandt sig faa Øjeblikke efter ude paa Vejen.

Men heller ikke herude hævdedes straks Fortryllesen, skont han gik med stærke, hastige Skridt, ligesom drevet frem af sit Hjertes urolige Banken. Musikens Toner blev ved at forfølge ham henad den slangebugtede Vej; . . . han blev ikke helt sig selv, før han naaede over Sognegrænsen og saae de hjemlige Bakkers mørke Masser tegne sig højt mod den allerede svagt lysende Horisont.

Imidlertid havde han inde i Doktorens Dagligstue været Emnet for en livlig Underholdning. Onkel Joachim var kommen tilstede og havde faaet Lov til frit at udtale sig, — hvad han i rigeste Maal benyttede sig af. Fru Hassing loypriste Emanuel, og selv Doktoren maatte indrømme, at han virkelig var „et meget ejendommeligt og langt fra ubegavet Menneske.“

Frøken Gerda sad ubevægelig henne i sin Hjørnestol, stum og aandsfraværende, — fortabt i Drømme. Ogsaa Frøken Ragnhild forholdt sig temmelig tavs;